

Księga Jonasza

Biblia do czytania

Słowo Pana doszło do Jonasza, syna Amittaja, mówiące:

— Wstań, idź do Niniwy, tego wielkiego miasta, i wołaj przeciwko niej, bo jej niegodziwość wzniosła się przed moje oblicze.

Ale Jonasz wstał, aby uciec do Tarszisz sprzed oblicza Pana, i przybył do Jafy. Znalazł okręt, który płynął do Tarszisz, zapłacił za przejazd i wsiadł na niego, aby płynąć z nimi do Tarszisz i uciec sprzed oblicza Pana.

Lecz Pan zesłał gwałtowny wiatr na morze i powstała potężna burza na morzu, tak że zdawało się, że okręt się rozbije. A żeglarze przestraszyli się i każdy z nich wołał do swego boga, a wyrzucali do morza ładunek, który był na okręcie, aby ten był lepszy.

Ale Jonasz zszedł wcześniej na niższy pokład okrętu, położył się i twardo zasnął. Przyszedł więc do niego sternik i zapytał go:

— Cóż ty czynisz, śpiochu? Wstań, wołaj do swego Boga, może Bóg wspomni na nas, abyśmy nie zginęli.

Wtedy powiedzieli jeden do drugiego:

— Chodźcie, rzućmy losy, abyśmy się dowiedzieli, przez kogo spadło na nas to nieszczęście.

Rzucili więc losy i padło na Jonasza. I powiedzieli do niego:

— Powiedz nam, prosimy, przez kogo spadło na nas to nieszczęście. Jaki jest twój zawód? Skąd pochodzisz? Z jakiego kraju i z jakiego narodu jesteś?

Odpowiedział im:

— Jestem Hebrajczykiem i boję się Pana, Boga nieba, który stworzył morze i ziemię.

Wtedy ci mężczyźni bardzo się zlekli i zapytali:

— Czemu tak uczyniłeś?

Oni bowiem dowiedzieli się, że ucieka sprzed oblicza Pana, bo im to powiedział. Powiedzieli jeszcze do niego:

— Cóż mamy z tobą uczynić, aby morze się uspokoiło?

Morze bowiem coraz bardziej się burzyło. Odpowiedział im:

— Weźcie mnie i wrzucie do morza, a ono uspokoi się dla was, gdyż wiem, że z mojego powodu ta wielka burza przyszła na was.

Lecz ci mężczyźni wiosłowali silniej, aby dotrzeć do brzegu, ale nie mogli, bo morze coraz bardziej się burzyło przeciwko nim.

Zawołali więc do Pana:

— Panie, prosimy, nie pozwól nam zginąć z powodu życia tego człowieka i nie obciążaj nas krwią niewinną. Ty bowiem, Panie, uczyniłeś, jak ci się spodobało.

Potem wzięli Jonasza i wrzucili do morza, a morze przestało się burzyć. Wtedy ci mężczyźni, zdjęci wielkim strachem przed Panem, złożyli Panu ofiarę i uczynili śluby.

A Pan przygotował wielką rybę, która połknęła Jonasza. I Jonasz był we wnętrzościach tej ryby trzy dni i trzy noce.

Modlitwa Jonasza

I modlił się Jonasz do Pana, swego Boga, we wnętrzościach tej ryby, i powiedział:

— Wołałem do Pana w swoim ucisku i wysłuchał mnie, z głębi piekła wołałem i wysłuchałeś mego głosu. Rzuciłeś mnie bowiem w głębie, w sam środek morza, i ogarnęła mnie toń.

Wszystkie twoje nawałnice i fale przewaliły się nade mną.

Wtedy powiedziałem: „Zostałem wygnany sprzed twoich oczu, ale będę jeszcze patrzył w stronę twojej świętej świątyni.”

— Wody ogarnęły mnie aż do duszy, przepaść mnie otoczyła, moją głowę owinęła trawa morska. Zstąpiłem aż do posad gór, swymi ryglami ziemia zamknęła się przede mną na wieki. Ty jednak wyprowadziłeś moje życie z dołu, Panie, mój Boże! Gdy moja dusza we mnie omdlewała, wspomniałem na Pana, a moja modlitwa przysłała do ciebie, do twej świętej świątyni. Ci, którzy trzymają się próżnych marności, pozbawiają się miłosierdzia. Ale ja z głosem dziękczynienia będę ci składał ofiary, wypełnię to, co ślubowałem. Od Pana pochodzi wybawienie.

Wtedy Pan rozkazał tej rybie, a ona wypluła Jonasza na brzeg.

Pokuta Niniwejczyków

Wtedy słowo Pana doszło do Jonasza po raz drugi mówiące:

— Wstań, idź do Niniwy, tego wielkiego miasta, i głosź przeciwko niej to, co ci rozkazuję.

Wstał więc Jonasz i poszedł do Niniwy zgodnie ze słowem Pana. A Niniwa była bardzo wielkim miastem, na trzy dni drogi. Jonasz zaczął chodzić po mieście, ile mógł przejść w jeden dzień, i wołał:

— Po czterdziestu dniach Niniwa zostanie zburzona.

I mieszkańcy Niniwy uwierzyli Bogu, ogłosili post i oblekli się w wory, od największego z nich aż do najmniejszego.

Doszła bowiem ta sprawa do króla Niniwy i powstał z tronu, i zdjął z siebie płaszcz, po czym oblekł się w wór i siedział w popiele. Rozkazał ogłosić i opowiadać w Niniwie z dekretu króla i swoich książąt:

— Ludzie i zwierzęta, woły i owce niech nic nie jedzą, niech się nie pasą i wody nie piją. Ale ludzie i zwierzęta niech się okryją

worami i niech gorliwie wołają do Boga. Niech każdy się odwróci od swojej złej drogi i od grabieży popełnianej swoimi rękami. Kto wie, czy Bóg się nie odwróci i nie pożałuje, i nie odstąpi od zapalczywości swego gniewu, abyśmy nie zginęli. I Bóg widział ich czyny, że odwrócili się od swojej złej drogi, i Bóg pożałował tego nieszczęścia, które zapowiedział im czynić, a nie uczynił.

Krnąbrność Jonasza i łaska Pana

Ale Jonaszowi bardzo się to nie podobało i rozgniewał się. I modlił się do Pana, mówiąc:

— Proszę, Panie, czy tego nie mówiłem, gdy jeszcze byłem w swojej ziemi? Dlatego zaraz uciekłem do Tarszisz, gdyż wiedziałem, że ty jesteś Bogiem łaskawym i litościwym, nieskorym do gniewu i pełnym wielkiego miłosierdzia, który żałuje nieszczęścia. A teraz, Panie, proszę, zabierz ode mnie moje życie, bo lepiej mi umrzeć, niż żyć.

Pan odpowiedział:

— Czy to dobrze, że tak się gniewasz?

Wyszedł więc Jonasz z miasta i usiadł po wschodniej stronie miasta. Tam zrobił sobie szałas i usiadł w jego cieniu, by zobaczyć, co się stanie z tym miastem. A Pan Bóg sprawił, że nad Jonaszem wyrosła tykwa, aby zasłaniała jego głowę i chroniła go przed upałem. I Jonasz bardzo się cieszył z tej tykwy.

Ale nazajutrz o świcie Bóg sprawił, że robak podgryzł tę tykwę, tak że uschła. I gdy wzeszło słońce, Bóg wzbudził suchy wiatr wschodni, i słońce tak prażyło głowę Jonasza, że omdlewał i życzył sobie śmierci, mówiąc:

— Lepiej mi umrzeć, niż żyć.

I Bóg powiedział do Jonasza:

— Czy to dobrze, że tak się gniewasz z powodu tej tykwy?

I odpowiedział:

— To dobrze, że się gniewam, nawet aż na śmierć.

Wtedy Pan mu powiedział:

— Żałujesz tej tykwy, przy której nie pracowałeś ani nie dałeś jej wzrostu, wyrosła w jedną noc i w jedną noc uschła. A ja miałbym nie żałować Niniwy, tego wielkiego miasta, w którym jest więcej niż sto dwadzieścia tysięcy ludzi, którzy nie umieją rozróżnić swej prawej ręki od lewej, a także wiele bydła?